PENTRU UZ EXCLUSIV UNIVERSITAR - TEATRUL ACT

Franz Xaver KROETZ

LA NOROC

(**Piese cu femei**: *Norocu-i ajută pe cei îndrăzneţi!*)

În româneşte de ***Victor Scoradeţ***

Un loc la fereastră. Ce altceva şi-ar mai putea dori sufletul.

Copilul plânge. Doamne, ce copil prost! Nu trebuie să-ţi fie frică de tren. Trenul te duce departe, acolo unde e frumos.

Pauză. Încet, trenul se pune în mişcare.

Uite, a venit şi clipa cea mare. totul s-a pus în mişcare şi copiii fac cu mâna. Acum nu e nici un copil care să facă cu mâna, dr s-ar putea să fie pe drum.

Pauză.

Tăticul ne aşteaptă deja.

Pauză scurtă. Ce ştii tu de tăticul, aproape că nu-l cunoşti. E un tătic cum nu găseşti pe toate drumurile.

Pauză.

E un om atât de mândru. Şi atât de îndrăgit. Toţi îl iubesc. Ai să te convingi şi singur.

Pauză.

Ia să vezi tu, imediat are să vină controlorul şi are să întrebe de bilete. Şi mămica i le întinde şi totul o să fie bine, că ea s-a şi interesat.Dar băieţelulmerge pe gratis fiindcă e bebeluş şi nu are încă patru ani .Ăsta da noroc! E un om prietenos controlorul fiindcă mămica s-a interesat şi a citit instrucţiunile. Scurtă pauză. Iar atunci cand ai bilet, toti oamenii sunt draguti !

Pauză foarte lungă, trenul aleargă în voie.

Un compartiment întreg, numai pentru noi! Asta nu se întâmplă în fiecare zi, azi e ziua noastră norocoasa.

Pauză.

Dacă trenul ar circula numai pentru noi, atunci ar trebui să se oprească întotdeauna acolo unde este frumos. Mecanicul de locomotivă ar sta ot timpul cu ochii în oglinda retrovizoare ca să vadă când îi fac semn. Când fac aşa cu mâna, atunci ştie, aha, aici îi place ei, şi atunci se suie pe frână şi opreşte şi noi ne dăm jos şi mergem să ne plimbăm. Râs cristalin. Şi când ne-am săturat, atunci ne suim la loc, si trenul face "U-u-uuu" şi merge mai departe. Şi tot aşa până seara.

Pauză.

Când o să se facă el mai mare, atunci mama o să pună şi mai mult de-o parte. Şi atunci o să vină Crăciunul şi atunci, râde - atunci mama are să cumpere cât ai zice peşte un trenuleţ electric.

Pauză lungă.

Exprimare îngrijită: Şi atunci va călători prin ţara viselor.

Pauză.

Aşa o să facem, mămica face economii!

Pauză.

ce băiat prost, întâi ţipă şi pe rumă doarme, acum că mergem la tata şi când mama povesteşte lucruri de cae s-a bucura orice copil.Nu-i nimic, dacă doarme creşte.

Pauză.

Tăticul a scris : "Daca va vine cheful sa iesiti, treceti si pe la mine, când veti putea. Acum se poate
(putem)

Pauză.

Pauză.

Şi are oare habar băieţelul ăsta prostuţ la ce oră ajungem? Mămica, însă, ea ştie: Plecarea din gara mare, ora 13 şi 30, sosirea la Rosenheim, ora 14 şi 12. Pentru alţii, care merg în fiecare zi cu trenul, nu-i mare lucru, dar noi trebuie să fim atenţi! Şi încă cum! Râde. Ce vină are băieţelul, dacă are o mămică proastă? Dar dacă are să se facă un băiat frumos, atunci are să se însoare într-o bună zi cu o prinţesă. Sau poate cu fata frumoasă a unui milionar. Şi atunci poate că nu o va uita cu totul nici pe bătrâna lui mamă, cel puţin aşa sper. Râs cristalin.

Pauză.

Tăticul are să vină în orice caz, chiar dacă nu îi e uşor, din cauză că, râs cristalin, el mai e şi în altă parte, tăticul, şi e nevoie de el şi acolo. Dar astăzi şi-a luat demult liber de la toate cellalte obligaţii, pentru noi doi.

Odată şi odată, tăticul are să aibă bani mulţi, mulţi de tot, fiindcă e isteţ, şi atunci are să ne cumpere o căsuţă în mijlocul pădurii. Râs cristalin. cu o fântână în faţă, şi când te uiţi pe geam afară vezi pajiştea şi viţeii cum aleargă şi se hâtjonesc. Şi atunci Karli are să apuce să se joace în nisip în faţa casei şi să construiască un castel. Şi nimeni nu are voie să vină şi să i-l dărâme! Râs cristalin.

Pauză.

Sigur, tăticul nu o să poată să vină mereu fiindcă mai are şi alte treburi, dar noi îl aşteptăm credincioşi seară de seară şi o dată pe săptămână tot ne face surpriza şi vine sigur-sigur.Râs cristalin.

Pauză.

Şi mama nu mai trebuie să muncească, aşa cum munceşte acum, toate astea le plăteşte tăticul fiindcă îi face plăcere. E bine că fiecare copil are mămica lui. Ce ştiu ei, copiii, habar nu au ce trebuie să facă atunci când vin pe lume, dacă nu întâlnesc o mămică, în privinţa asta, tu ai avut noroc, nici nu se compară. O mămică, ea e cea mai importantă, trebuie să ţii minte asta, fiindcă tăticul trebuie să se ducă afară, în lime, da' mămica rămâne. Râs cristalin. Un tătic e o persoană de cae întreabă toată lumea şi care are o mulţime de obligaţii pe cap. Mămica nu.

Pauză.

După ce ne-a întâmpinat, şi ne-a întâmpinat cu toată dragostea,ne urcăm şi noi, în faţă, ne aşezăm lângă tăticul şi ne uităm la el cum conduce, fiindcă facem o excursie frumoasă. O staţiune frumoasă, cu un local frumos şi unde nu-l cunoaşte nimeni.

Şi atunci coborâm din maşină şi intrăm în local şi oamenii se uită la noi fiindcă ei cred că aşa ieşim noi mereu. Şi tăticul spune apoi "Pentru soţia mea o cafea cu îngheţată şi o prăjitură şi pentru mine vin". Iar noi dăm din cap că da. Râs cristalin.

Şi tăticul are să te legene cu căruciorul, dacă eşti cuminte. Şi trebuie să fii cuminte, fiindcă lui tăticu' nu-i place când ţipi şi când ceilalţi se uită la noi fiindcă îi deranjăm. Să nu sărim în ochi, asta e deviza.

Pauză.

Seara trebuie să ne întoarcem, aşa am stabilit.

Pauză.

Dar asta încă nu e tot, uite că era să şi uit. Când am terminat de băut cafeaua şi de mâncat prăjitura şi toate celelalte bunătăţi atunci tăticu' face plata şi dă şi bacşiş şi pe urmă mergem să ne plimbăm şi să admirăm peisajul din jurul localului. Bebe stă în cărucior şi râde, aşa cum se cuvine, fiindcă tata precis a pregătit încă din gară un cadou frumos pentru bebe, care precis trebuie să fie o mare surpriză: poate un ursuleţ.

Pauză.

Râs cristalin. Tăticu' povesteşte cum îi mai merge şi ce mai e nou şi noi îl ascultăm cu atenţie. Şi mama n-are să-l întrebe nimic pe tăticu', nimic din ceea ce nu-i face lui plăcere, ca ăs nu fie probleme, aici trebuie să fie atentă. Am găsit două trenuri pe care le putem lua, unul înainte de şapte, altul la nouă. Tăticu' are să spună negreşit ăla de şapte e prea devreme, îl luaţi pe ăla de nouă. Şi noi spunem bine. Râs cristalin.

Luni trebuie să ţinem minte să-i scriem lui tăticu' o carte poştală că am ajuns bine acasă! Ca să nu trebuiască să-şi facă griji care să-l distragă.

Pauză.

Luni, bebe trebuie să se ducă din nou la cămin la sora Kathi. Ei, are să spună sora Kathi, te-ai întors şi tu? Râs cristalin. Şi pe urmă trebuie să strângem din dinţi fiindcă nu ne mai vedem toată săptămâna şi trebuie să muncim. Dar situaţia asta nu durează o veşnicie. Deodată mama are o locuinţă fiindcă închiriază una fiindcă e accesibilă dintr-o dată şi bebe nu mai merge decât la grădiniţă peste zi, acolo unde te duci dimineaţa şi în fiecare seară vine să te ia acasă. Râs cristalin.

Pauză.

Nu ne gândim acuma la mâine, ce prostie să faci aşa ceva duminica. Dar noi nu suntem proşti!

Pauză.

Râs cristalin. Mai ştii cum a zis tăticu' să zicem atunci când cineva se ia de noi cu aluzii prosteşti la expresia "copil desperecheat", cum a zis el să zicem pur şi simplu: "Cunoaşteţi dumneavoastră vreun copil care s-a împerecheat la şase luni?" Râs cristalin.

Da' noi n-am ajuns încă niciodată să răspundem aşa, nu-i aşa! Nici nu-i nevoie, că oamenii sunt cu toţii drăguţi şi săritori, fiindcă noi nu vrem nimic de la ei şi ne facem mici. Să nu sari în ochi, asta e o artă cu care câştigi simpatii, aşa spune mereu şeful de

secţie. Pe mămica ta o place. Râs cristalin. O cusătoreasă are un viitor în ramura textilă numai atunci când e foarte harnică şi fără pretenţii. Iar pe viitor, callităţile astea trebuie să fie şi mai evidente, se spune.

Şi mai harnică, să zicem că asta ar mai fi posibil, dar cu pretenţiile, nu. Că doar nu mai e nimic la care să nu fi renunţat deja mai înainte iar acum nu-mi mai trece prin cap nimic la care să mai putem renunţa. Scurtă pauză. Norocu-i ajută pe cei îndrăzneţi.

Pauză.

O altă meserie mi-ar trebui, asta e: secretară. Să fii şomer nu-i frumos, aşa se spune.

Cu tine e altceva, are să aibă mama grijă să înveţi ceva care şade bine. O profesie care aduce mulţi bani şi face plăcere: manager sau consilier fiscal, aşa ca tata.

Pauză.

Poate că atunci când te faci mai mare are să te ajute şi tăticu. S-ar putea ca mai târziu să-i trezeşti interesul, un interes care cam lasă de dorit acum, cum se spune. Râs cristalin. Cu toate că e de înţeles, fiindcă dacă era după el, tu nici nu existai acum. Am deja doi copii, a spus, dacă mă iubeşti, trebuie să ţii seama de familia şi de profesia mea şi să renunţi la copil. Nu, a tot spus ea mereu, nu şi nu. Aşa că acum eşti aici. Nu-i un monstru, da - deh! - obligaţiile sociale, cum spune el. Nu-i e nici lui uşor. Oamenii importanţi au şi ei problemele lor. El are biroul lui şi mai are şi o altă familie, asta ne dezavantajează, trebuie să recunoaştem. Şi noi o recunoaştem, de asta poate să fie sigur.

Pauză.

Râs cristalin. Elisabeth Taylor îi ia la ea pe toţi copiii pe care şi are şi Richard Burton nu are nimic împotrivă. Dar tăticul tău nu e Richard Burton. Râs cristalin. Un om care are o anumită poziţie trebuie să fie cu ochii în patru, şi încă cum, altminteri nu mai câştigă nimic.

Pauză.

Acum ar rebui să vedem cum ne descurcăm mai departe, există nişte trucuri pe care noi nu le ştim. Tăticul le ştie, da' el nu zice nimic fiindcă are prea puţin timp.

Ce-a fost mai important am făcut, aşa spun toţi cei cărora le povestim. "Dacă ţi-ai pus în cap să faci un copil cu porcul ăla care, pe deasupra, mai e şi însurat", spunea

bunicul despre tine şi despre tăticul tău, "atunci, din partea mea, poţi să-l faci unde vrei tu pe lumea asta, numai în Trotsberg nu."

Din cauza vecinilor. Porc, aşa i-a spus, cu toate că tăticul meu nici măcar nu-l cunoaşte pe tăticul tău. Urât din partea lui. Nici măcar n-ar trebui să-ţi povestesc aşa ceva.

Pauză.

În Trotsberg nu poţi să ai un copil din flori, asta e clar. În Munchen e mult mai bine, da' numai din cauză că acolo nu te cunoaşte nimeni.

Pauză lungă.

Tu eşti deja munchenez!

Pauză.

Lodenfrey e o firmă bună, are să ne aducă noroc.

Dar cine a apucat deja înăuntru, în "cuibul cald al firmei Lodenfrey", ăla n-are de ce să se teamă, cum spune şeful nostru e secţie, dacă s-a evidenţiat aşa cum s-a evidenţiat mămica ta.

Să te faci mic ca un şoarece şi să fii harnic, asta le place.Râs cristalin. Ce-i drept, uneori se mai întâmplă că lui mama îi vine să se scoale de pe scaun şi să zică vreo două, râs cristalin, dar pe urmă îi trece repede. Fiindcă aşa trebuie.

Cum zicea tata mereu: "Nu cumva să mă contrazici că, dacă vrei să mă contrazici, mai încasezi una cât ai zice peşte!"

Pauză.

O dată şi o dată tebuie să te aperi, asta e musai. Pentru mine poate că e prea târziu, dar tu abia porneşti la druum.

Ca să poţi să înveţi ai nevoie de exemple bune. Aici e aici. Poate ar fi mai bine să nu te mai văd decât foarte rar şi să las educaţia ta în grija vreunui cămin din cele foarte scumpe, care mai târziu se cheamă internat şi se află în srăinătate, Anglia sau aşa ceva. Ăia ccare cresc acolo, ăia ajung cu toţii departe, toată lumea ştie.

Pauză.

Spor de praf, asta e bătălia acum, pe asta vor ăilalţi să o câştige. Pentru că-s proşti. Sigur, într-o croitorie iese praf, dacă e o croitorie care lucrează cu materiale ca ale noastre, peste tot e aşa. Şi nici duşuri nu-s, numai o instalaţie de scuturat praful care nu-i bună deloc pentru asta.

Da' noi nu spunem nimic. Ăştia de se zbat acum pentru sporul de praf, cine ştie dacă mâine mai sunt aici, aşa zice şeful nostru de secţie. Mai bine o muncă decât nici o muncă, aşa zicem noi. Şi când vin ăia de la sindicate, atunci le spunem: Pe noi nu ne supără praful fiindcă avem plămâni buni şi dacă ne gâdilă, atunci n-avem decât să tuşim, ce să faci.

Şi şeful de secţie ascultă şi zice: "Asata e chiar mai isteaţă decât am crezut, asta ajunge departe, fiindcă e aşa de cuminte!" Şi cât ai zice peşte mama are cu cincizeci de pfennigi mai mult pe oră şi toate visele devin tangibile, cum se spune. Râs cristalin. Şi dacă învăţam meseria de croitoreasă, aveam şi mai mult. Croitoresele, alea câştigă toate mai bine, mult mai bine.

Pauză, râs cristalin. "De ce să pui fata să înveţe, doar are să se mărite şi atunci sunt bani aruncaţi", aşa spunea tata, fiindcă el n-a prevăzut nimic, n-a prevăzut problemele care apar acum. Dar noi o să procedăm cu totul altfel, cu toate că tu eşti băiat, şi ăsta e un avantaj incontestabil!

Pauză lungă.

Iar când ai să ajungi o dată să începi să înţelegi, atunci tebuie să mă gândesc eu la ceva, dacă lucrurile merg tot aşa cum merg ele acum. Râs cristalin. Şi atunci mămica are să-ţi spună că tăticul a fost un pilot de curse care a murit din cauza vitezei. Aşa trebuie să faci dacă te taie capul, orice numai adevărul nu, adevărul strică tot.

Râs cristalin.

La şcoală, la colegii tăi, asta spunem, am stabilit, că atunci n-or să-ţi mai spună răutăţi, ci chiar or să te respecte, dacă tăticul tău şi-a pierdut viaţa într-un mod interesant, s-ar putea ca sta să valoreze mai mult decât un tătic obişnuit, pe care poţi să-l şi vezi când vine pe şcoală!

Ce proşti sunt oamenii! Râs cristalin.

Pauză.

Şi când lucrurile s-au mai liniştit şi când mămica ta şi-a asigurat o poziţie solidă la Lodefrey, atunci, într-o bună zi, ea se duce fără îndoială şi zice: "Herr Monitzer, am nevoie de un salariu mai mare vă rog frumos, fiindcă vreau să-l iau la mine pe ful meu şi pentru asta am nevoie de o mică locuinţă ca să pot să-l iau dar locuinţele sunt scumpe, toată lumea ştie şi crie şi în ziare."

Pauză.

Şi atnci precis că nu poate să zică nu, mai ales dacă prinzi un moment bun, mai ales că mămica nua spus niciiodată nimic până acum, nici măcar când el o atinge atât de ciudat pe mămica cu mâna, în timp ce controlează şi explică mereu, ca un uituc, de-ţi vine să crezi că s-a sclerozat.

Bine că nu merge mai departe! Râs cristalin. În condiţiile astea, facem faţă!

Pauză.

Râs cristalin.

Pauză.

Toate sunt aranjate în aşa fel încât noi doi să putem să trăim. Dacă ar fi fost după tăticul tău, unde ai fi fost tu acum, dacă ea, mămica ta, ar fi cedat atunci.

Ştii tu unde-ai fi fost acum? Pe lumea cealaltă! Râs cristalin. Aşa o prostie, cu îngeraşii, în cer, unde altundeva. Da' să ştii că e mult, mult mai bine că n-ai rămas îngeraş, fiindcă toţi îngeraşii acolo sus vor să vină şi ei într-o bună zi pe Pământ şi-şi turtesc nasurile de fereastra ceruluui ca să se uite la noi în jos! Râs cristalin. cred că mămica ta îţi îndrugă numai prostii! Râs cristalin.

Pauză lugă.

Acum e timpul să ne pregătim, mai avem un pic şi trenul are să meargă tot mai încet fiindcă intră în Reseheim şi atunci ne dăm jos din tren şi tăticul ne ia în braţe.

Pauză.

Dacă n-o să fie în gară fiindcă a intervenit ceva neprevăzut, cum se spune, atunci nu e nevoie să mai aşteptăm, sau poate totuşi o să mai stăm zece minute fiindcă a fost trafic mare, cel mult o jumătate de oră, dar dacă nici atunci n-a venit, atunci chiar că nu trebuie să-l mai aşteptăm fiindcă înseamnă că precis nu vine.

Pauză.

Şi atunci facem şi noi o plimbare prin oraş, vedem şi noi un oraş străin, cu toate că nici nu se compară cu Munchen, şi căscăm un pic gura. Şi atunci luăm trenul de şapte, fiindcă decât singuri seara într-un oraş străin tot mai bine acasă şi ne bucurăm de bebe până la ziuă şi îl mângâiem în somn.

Pauză.

Fiindcă după aia începe iarăşi o nouă zi fiindcă fiecare dumincă are un sfârşit, fiindcă lumea merge mai departe.